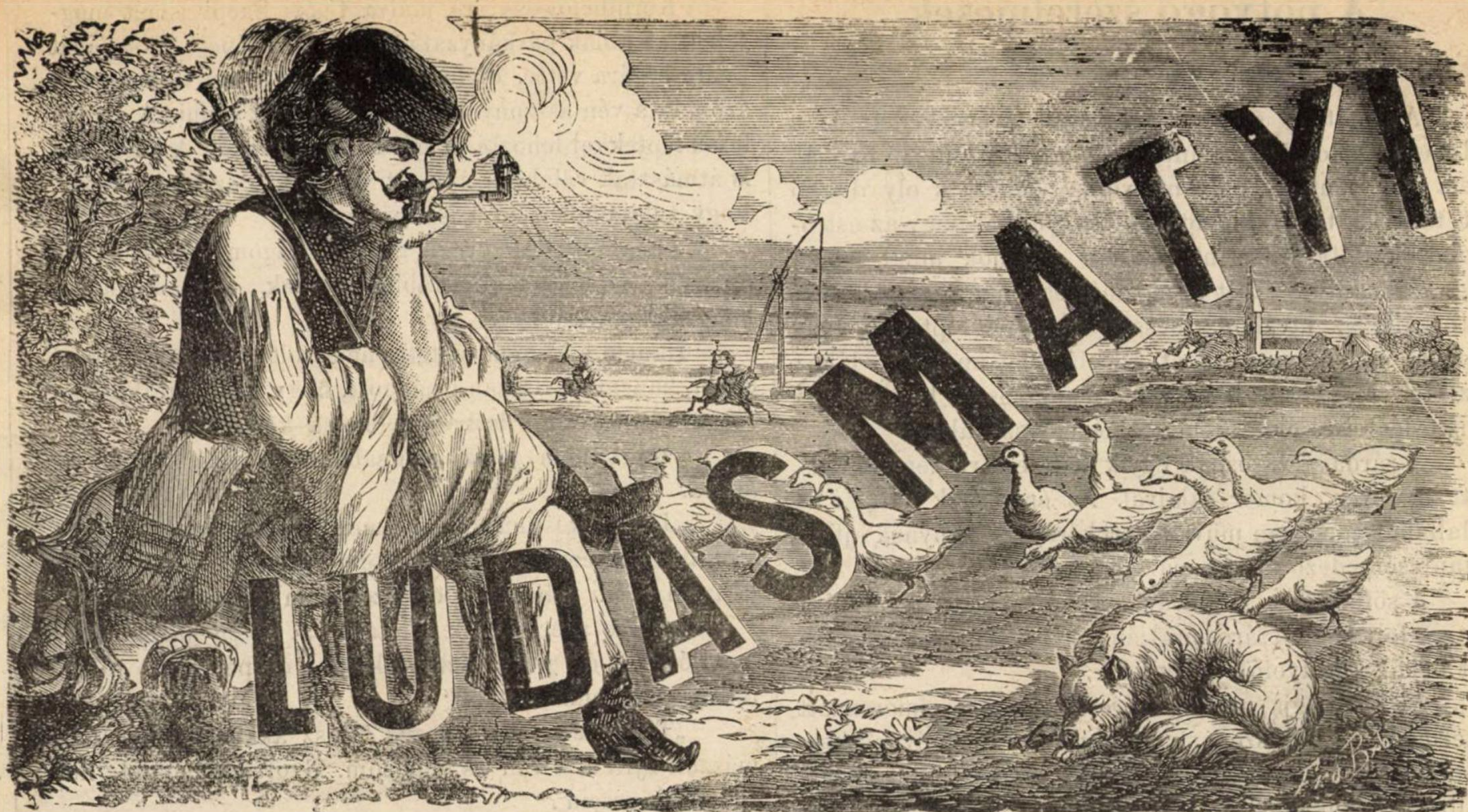

VI. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, junius 9. 1872. 24 szám.	GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.	Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva

Követválasztási pattogó kadenciák.

A fügedi kerületben.

Legyen báró, legyen boldog,
Nem kell nekünk Orcy Bódog.
Köpönyeg a hitvallása
Balról veti a jobbválra.

A kápoinai kerületben,

hol gr. Károlyi Gyula a jelölt.

Hosszu lábon jár a gólya, ihajla
Nagyot csattan néha orra, ihajla
A gróf fia jó szál legény
De hazám rá nem bizom én, ihajla.

Gyöngyösön:

Hát ki Pulszky? és mióta . .
Kedvesebb a ravasz róka
Mint az igazmondó ember?
Nektek szabad kőmives kell.

Kőmives ő, de csak vakol
A régi rosz klastromokon,
Ne higyjétek, hogy ő az ész
Templomát felépitni kész.

Göncön:

hol gr. Károlyi Ede a jelölt.

Jól ismerünk szép maszka!
Gonosz csont vagy s ravaszka
Reform! és Haladás
Hát még mi a fene más.

Juj be csuf is az a gróf!
Annyit fordul mint a sróf,
Majd balról, majd jobbról,
Mindegy neki akárhol.

Monoron

hol gr. Teleki Sanyi a jelölt.

Igért Monornak kaszárnyát,
Nagy Kátának dohány árát . .
Soroksárnak Dunaágát
Még sem látja országházát.

D. Patajon:

Nagy Ignác lőtt két libát
Egy fehéret egy tarkát . .
Fujja fel a hátulját . .
Mért nem lőtt már egyformát.

A potyogó szerelmesek

vagy az elszöktetett apáca.

A sötét éj szokott flegmával terpeszkedett le a földre. A hold alkalmasint vizitben volt a pihenő napnál, mert nem mutatta halvány vörös pofáját; s oly disznó sötétségben tapogatódzott a föld golyóbisa, hogy az astromókusok állitása szerint: az nap a felhők mind subixá degredálodtak. A sötét éjszakánál egy még sötétebb alak botorkált az utcákon, messze elhangzó lépteivel, mely lépések egyenesen a szent Kleofás-féle apáca-zárdához vezették ama bagaria-csizma tulajdonosát, ki hatalmas kongó lépteivel életet lehelt a néma éjszakába.

A zárda, a városnak egyik félre eső részén emelkedett mereven, komor falaival. Az épületnek hátulsó és oldalfalait gondosan müvelt kertkörnyezé, melynek ajtaja vigan csergedező folyam partjára vezetett.

A sötét alak bagariájának kopogását itt némává tette a folyam mocsáros partján kongressusra egybesereglett békák kurutyoló koncertje.

Az éj lovagja nehány percre megállt s elmerengett a természet e nagyszerü hangversenyében, melynek harmóniája zengzetesebb és öszhangzóbb volt mint Donna Gallmayer nyikkantásai, melyek néha a pesti német szinház falai között zendülnek meg.

Midőn lovagunk a hallgatolódzásba belefáradott, kapta magát és utcu! vesd el magad, oly ügyesen ugrott át a kert deszka keritésen, hogy ezen ugrás becsületére vált volna Carre cirkus bármelyik bukfencének is. Egyenesen az épület jobb szárnyához sietett, s ott a sarokban meghuzódva, elkezdette a miau-féle ismeretes áriát, mint egy kandur. E jelre egyik emeleti ablakon át gyenge fényü világosság tünedezett elő, s két perc mulva kinyilott az ablak és egy seraph hang rezgeté meg a gyászba borult levegőt:

„Te vagy az, édes Csóri Szepi?"

„Igen is, én vagyok testestül lelkestül."

„Oh, be soká hagytál magadra váratni, már azt hittem, hogy ide sem poroszkálsz.

„Nem lehetett előbb kis tubicám, mert a „fehér birka" vendéglőben megragadtam a ferbli és kalabriász mellett."

„Hát jobb szereted nálamnál a ferblit?"

„Kedvesem, ne tégy szemrehányást; látod a kártyán ugyis mindig fucscsoltam, s nem szeretném szerelmedet is elfucscsolni. Csókolj meg inkább."

„Hát csókolj meg te, ha tudsz" — szólt nevetve az apácza.

„Várj csak kis szentem," — ezzel Csóri Szepi uram; eltünt és néhány perc mulva ujra megjelent egy lámpatisztogató létrával, melyet a falhoz támasztva, egy pesti önkénytes tüzoltó ügyességével mászott fel rajta és be az ablakon.

Csóri Szepi a szép apácával jódarabig imádkozott a kis czellában.

Körülbelől egy óra mulva Csóri Szepi ismét megjelent az ablak párkányzatán, a létrára lépett, az apácát pedig hátára vette, olyformán, mint a pesti dunaparton szokták a vén asszonyok a vizes puttont vinni. A létrán lassu léptekkel lehozta magával a szüzecskét. A keritésen is átmásztak valahogy s most már csak azon tünődtek, hogy tulajdonkép hova is menjenek?

„Legjobb lesz drága gyöngyvirágom! — szólt az apáca — ha egy konfortábliba ülünk. Jer, siessünk! hogy utól ne érjenek."

Hanem a ki nem sietett, nem volt más mint Csóri Szepi, hanem oly lassan camogott, hogy egy karánsebesi csiga is kengyelfutó lett volna hozzá képest

„Miért nem jössz gyorsabban?" rimánkodék az apáca.

„Jaj kedves muczikám! megvallom őszintén, hogy szerelmi hevemben elfelejtettem azt, miszerint nincs pénzem. A mi volt azt is elveszitettem a ferblin."

„Oh te szerencsétlen flótás! . . . és én szerencsétlen flótásné, én pedig schmuckomat és pénzemet felejtettem magammal hozni."

„Thyü, tehát van pénzed? hisz akkor se baj! felmászok ujra a létrán és elhozom. Gyorsan, mondd, hol vannak kincseid?"

„Az ágy fejénél van elrejtve a szalma zsáknak egyik sarkában. Néhány karperec és gyürű, azonkivül egy tekercs arany, miket még hazulról hoztam magammal és azért rejtettem oda, hogy a zárda főnöknője meg ne találja."

Csóri Szepi az utolsó szavakat már nem is halotta, lóhalálba visszafutott és néhány pillanat alatt már a szobában volt. Alig kezdett azonban az ágy körül motozni, midőn az ajtón halk kopogás hallatszott.

„Szabad" — kiáltá önfeledten, magánkivül.

A zárda gyóntató atyja döcögött be az ajtón.

Csóri Szepi ijedtében az ágyba ugrott, végig nyujtózkodott, s kezeivel addig motozott mig a kincseket megtalálta. A szent atya azalatt az ágyhoz közeledett, ott letérdelt és kenetteljes hangon olyformán fantaziált:

„Óh angyalszépségü soror! ne üzzön el magától, engedje hogy letérdepeljek ön előtt, hogy imádjam."

Csóri Szepi alig birta elfojtani a röhögést és a varró cérnánál is vékonyabb hangon igy sipitott: „Csak tessék!"

„Tehát ma nem dacoskodik? — folytatá a tisztelendő ur, „lássa ezt jól teszi, mert én irgalmatlanul szeretem önt."

„Oh oh szent atya ne tréfáljon" — sipitá Szepi.

„De lássa szép soror, az nem elég ám, ha én szeretem önt, önnek viszont kell engem szeretni. Oh szóljon szeret-e?"

„Szeretem."

„Oh ha szeret, akkor egy csókot kérek öntől, édeset, hosszút és forrót!" kiáltott lelkesülten felugorva a gyontató-atya, és ugy nyakon csókolta Csóri Szepi frátert,

csak ugy csattant. Csóri Szepi erre egy még csattanósabb pofonnal szolgált, azután f elugrott fekvő helyéről, a papot eltaszitotta és az ablakhoz rohant. Félig ki bujt már az ablakkon, midőn a még benn maradt — hátulsó — részét a pap porozni kezdette botjával. Kiáltani nem mert Csóri Szepi, mert félt attól, hogy a háznépét fellármázza; csak arra várt, hogy a létrára léphetett, midőn megfordult, belemarkolt most a szent atyának koronás üstökébe és addig czibálta azt, mig egyensulyt vesztve lefordult a létráról, de egyuttal magával ragadta a papot is, ugy mint Dugovits Titusz a törököt.

Egyiknek a karja törött el, másiknak pedig a lába ficzamodott ki, és most mindketten mellőzve az ettike szabályait, elkezdettek rémségesen orditani.

A zárda szüzei e lármára felébredtek, de czellájukból nem mertek kibujni, hanem segélyért kiáltoztak teletorokkal. Volt sirás, jajgatás s e pokoli zajra a szomszédok összecsődültek és a két invalidust elvitték a kórházba. És az elszöktetett apáczával mi történt? Vissza szökött előbbi cellájába s most is apácza.

Donnerwetter Halifax.

Arany trombita.

I.

A monori kerületben.

Az alföldön van egy csárda — dobogó,
Minek az a sok nemzeti lobogó?
Sohajtásunk lengeti azt hiába,
Ez pedig a Deák Ferencz hibája.

Fészke körül jár a varju károgva,
Magyarország boldogsága zálogba.
Kiváltanák, de nem lehet — hiába,
És ez is a Deák Ferencz hibája.

A sasmadár kerülgeti a csirkét,
Haza hozná Magyarország a kincsét
Kossuth Lajost — de nem lehet — hiába.
És ez mind a Deák Ferencz hibája.

Közösügyes féreg rágja a hazát,
Kigyomlálnánk, — de nem lehet a gazát;
Nyomva vagyunk, most csak annyit tehetünk,
Deákpárti ne legyen a követünk!

Győzni kell az igaz ügynek mindenkor,
Nem követnek való Teleki Sándor;
Pénzzel akar képviselővé lenni
Kerületünk' csuffá akarja tenni.

Kerületünk mindig baloldali volt,
Nem is esett becsületén soha folt;
Most akartak ejteni, de nem lehet —
Gróf Teleki nem lesz monori követ.

Nagykoru már ez e jelszó „előre"
Mégis olyan nagyon félünk mi tőle,
Pedig ez volt jelszavunk a csatába',
Ezt kiálták mindenütt a hazába.

Rajta tehát kerületünk előre!
Kezünkbe van hazánk sorsa letéve,
S a hazáé éltünk, vérünk, mindenünk..
Éljen Battha baloldali követünk!

A bicskei járás balpárti választó polgárainak nótája.

Nem kell nekünk Ürményi Pál, sem pártja.
Nem vagyünk mi a közösügy barátja.
Tizenhárom próbás magyar kell nekünk.
Salamon volt, és lesz a mi követünk.

Tartsa meg hát az Isten őt sokáig!
Megmaradt ő hű magyarnak idáig.
Zsiros konczért nem adta még el elvét,
Védi hazánk jogát, függetlenségét.

Ürményi még az országházba se ment,
Az országutból már is egy részt elcsent.
Bár mint füstölögjenek hát kéményi
Salamon lesz követünk — s nem Ürményi.

A baloldal napibért nem fizethet,
Birkacsánk s krumplifölddel nem veszteget.
Kiáltsa hát egész járás, egész hon:
Éljen hazánk ősz bajnoka Salamon.

Ez aztán a programm.

1. A katholikus autonomia, azon értelemben, mint az a katholikus congressus majoritása által ki dolgoztatott, törvénykönyvbe czikkelyezendő.

2. Az állam által kezelt valamennyi katholikus fundatio, hiány nélkül azonnal kiadandó, hogy azokat saját maga a klérus kezelhesse, azzal saját maga rendelkezhessék. (sub intelligigitur, hogy a jövedelemből papi dáridókat csapni, s a papgazdaszonyokat felcziczomázni lehessen.)

3. Az 1868-ik iskolai törvény által, az országra erőszakolt s a régi pogányságra vissza vezetni fenyegető felekezet nélküli iskolák, ezen Mária országban azonnal megszüntetendők; a felekezeti iskolák pedig mint vallásos s engedelmes népet nevelők megtartandók.

4. A szentséges házasság mellett oly serényen kell forgolódni, mint a mely serényen kell tiltakozoni a polgári házaság ellen.

5. A jus placeti örökre eltörlendő.

Ezen programm mellett Iványi Zsiga a Ludas Matyinak régidő óta hüséges postása a hontmegyei németi kerületbeli papok által — képviselőnek elfogadtatik; Ludas Matyi által pedig a postamesterségből azonnal csufosan elcsapattatik.

Pulszki Feri

Az ünnepélyes fogadtatás.

Prépost ! jezsuita ! és szabadkőmives !
Zatykó tisztelendő ! és Pulszki a hires . .
Hogy illenek öszve ?

Mindkettő a kormány szekerét huzgálja,
És mind a kettőnek hosszu az ormánya,
Igy illenek öszve.

Gyöngyösön.

A programmbeszéd.

Kedves testvéreim édes atyámfiai! Zatykó prépostban?

Rákóczi! Tököli! Bethlen! és Bocskai!
Vesselényi! Kossuth! mind mind sehonnai..

A történet szerint nyugalom s rendbontók,
Forradalmárok és osztrákvért kiontók.

Csak én vagyok a ki, volt garribaldista
Egykor pofoncsapott freimauerista.

Szécsénynek nem kellek, tehát bölcs kormányom
Ajánlá, hogy ide toljam az orrmányom;

Elég nagy ez arra; Zatyko azt gondolja,
Hogy Berecz Ferenczet Gyöngyösről kitolja.

Büszke leszek rátok, büszke ismételem..
Mameluk pofátok.. ha én képviselem.

Európa elragadtatása.

— látványos komédia. —

Midőn Jupiter a szüz Európát, Agenor phoeniciai király leányát, bika alakjában elragadta.

Hajdan a régi világnak
Volt egy hires istene,
Ma egy stuttzer udvarlónak
Legjobban beillene.
De meghalt post Christ. natum
Egy nehány esztendővel,
Nem jut eszembe a datum
Egygyel-é vagy kettővel ?
Ez a mindenhatóságot
Ez egybe helyheztette :
Hogy a szüz ártatlanságot
Csak nem mind megejtette.
Szerelmes hajlandósága
Szerette a szépeket,
Isteni szent csalárdsága
Meggyőzte szegényeket.
Van nállam egy igen régi
Könyv, mely történetével
Tele van földi és égi
Titkos szerelmeivel.
És sokat beszél felőle,
Ha olvasni tudnának
A stuttzerek, ám belőle
Sokat tanulhatnának.
Ennek egy anecdotáját
Mesélek, beszéllek el,
De csak egyet, mert mindnyáját
Ki győzné lélekzettel ?
Ti oh Nimphák! beszédemben
Ha valamit elhagyok,
Sugjátok gyengén fülembe
Mert ti is ott vóltatok.

* * *

Jupiter a mint szokások
Ez a potentátoknak,
Hogy a reggeli nyugvások
Legfőbb tárgya gondjoknak,
Egy reggel soká nyujtózván
A bársony paplan alatt,
Már a nap a láthatáron
Jó magasra felhaladt,
Mihelyt felserken, — eszére
Mindjárt az a gond megyen
Hogy majd vizitet estére
Melyik dámának tegyen ?
Ezen gondolkozásában
Elmerülve heverész . .
Olympi puha ágyában
Mig végre a plánum kész.
Ekkor felkél s nagy lármával
Szórja a teremtettét . .
Majd leszakasztja lábával
Az Olympus tetejét.
Jhol imé már dobolnak
Már itt van a parádé,
Még is szélyel kóborognak
Még sincsen csokoládé.
Esze nélkül egy lokajja
Mindjárt ott terem vele,
Másiknál meg a pipája
Fáin knaszterrel tele.
Egyik a bugyogójával
Futott reszketve elő,
Másik kefélt schlaffrockjával
Harmadiknál a czipő.
Egy hegedüjével szaladt
Elő, de ezt megszidta,
Hát a vonója hol maradt
Ilyen amolyan adta ?
Ez azért volt, hogy magába
Mulassa magát reggel,
Mert akkor a kabinjába
Egy leány se megy kedvel,
Ezek ily folyván sorjával
A csokoládéhoz ült . .
Felhörpent vagy nyolcz findzsával
Még minekelőtt meghült.
De ez sem volt jó kedvére
„E rosz gattungból való —
Ugymond — E semmit nem ére
Nem volt benne kakaó.
Ki káromkodva hát magát
Jó formán ő felsége!
A föld hallotta lármáját
És menydörgésnek vélte.
Akkor kap a pipájához . .
Egy menykövet zsebéből
Kiránt, rágyujt és dohányoz
Illatos knaszterjéből.
Ki dült az ég ablakába

Bokros füstöt eresztett,
Melyből az atmosphaerába
A nap csak alig tetszett.
Majd perspektiváján épen
A föld golyóbisára
Lenéz, (mert rövid másképen
Elgyengült láthatára)
Itten egy kis völgy ölébe . .
Hegy körül elszéledett
Szüz sereg tünik szemébe
A mely violát szedett.
A legszebb, strikkolt ruhába'
Könnyen öltözve látszott . .
Zöld bársony viganójába'
Arany szivárvány játszott.

(Folyt. követk.)

Hegedüszóban szép mese.

I.

Hol volt, hol nem volt, elég az hozzá, hogy volt egykor egy mandarin, talán még most is él, ha eddig meg nem halt.

Ennek a mandarinnak Bitó volt a neve, a mi gyaurul akasztófát jelent.

Ez a Bitó nem épen földhöz ragadt szegény, mert 40,000 osztrák magyar forint limlomként hevert az asztalán. Hanem egy hibája volt. Agglegény és kopasz volt szegény!

II.

Sarolta grizette szép hölgy volt, még most is az. Icipicin kis lába akkora volt, mint egy piskóta. Gesztenyeszinű haja dus fürtökben környezte rózsaszinü arcát, mint a komló a karót. Nefelejtskék szemei tündöklőbben ragyogtak a kárbunkulus kőnél. Ennyi ékessége mellett még ballerina is volt Thalia azon templomában, melynek firmája ez volt: „Hazafiság a nemzetiségnek.“

Csoda-e, ha ennyi kecs, ennyi báj magához kovácsolta a kopasz mandarint? Nem csoda.

III.

Sarolta nagysám szerette a ragyogó ékszert, a fényes fogatot és a földi epret, jobban mint a kopasz mandarint ki pedig, csak hogy meg nem bolondult bele. Hanem szeretett ám Sarolta egy fiatal boltos legényt is, ki egyszer ugy nyilatkozott dulcinája előtt, hogy ha sok pénze volna, kivinné Amerikába és ott élnének kettecskén boldog árkádiai életet. Hiszen ha csak pénz kell szerelmem, susogá Sarolta van az én kopasz mandarinomnak annyi mint a polyva a mit kérek tőle kölcsön, soha meg nem adom fejében.

IV.

Sarolta kért volna is kölcsön a kopasz mandarintol, de hát tudta, hogy anyit nem ad a fösvény a menyi neki és Adonisának kellene, praktikusabbnak látá tehát azon rongyos negyvenezer forintot fölmarkolni és bekeblezni, melyre öregének ugy se volt valami kiáltó szüksége; s mint lepke a himporral tova lebbent a bikapénzzel.

A mandarin busult a megugrott kis gerle után s meghagyá csauszának Tajsznak titokban, hogy keritse elő elrepült szép madarát, és vigye vissza karjai közé.

És Tajsz csausz, kinek igen jó vizsla szaglása van, megfogta a gerlét, de nem vitte a mandarin karjaiba, hanem kalitkába zárta a szép bitóra valót.

A. B. C.

N. A szepességből azt irják a Naplónak, hogy gróf Csáky Tívadar is beszámolt programbeszédével a hallgatók nagy megelégedésére.

O. Még nagyobb lett volna a megelégedés akkor, ha az 1866-iki porosz tallérokkal számolt volna be.

P. A Honban olvasom, hogy Térei Pál dárdai választóit olyan vasuti kocsikon szálitják mint a marhát.

Q. Persze, mert marhák!

R. Vitéz egy katona lehettett az a Besze János ugy-e?

S. A bizony, láttam Kassa alatt, mikor az árokban harsogtatta a reterádát.

T. Te pajtás! ki gróf Teleki Sanyinak a legfőbb kortese?

U. Hát a m. . . i rektor, a ki egy nap alatt két vizsgán ment keresztül; délelőtt a katona doktor elött d. u. pedig az előljáróság előtt az examenben, s mind a kétszer azt mondták rá: untauglich.

X. Szegény Pozsony megye! három Bitó lépett fel benne.

Y. Hisz ez valóságos statárium a balpárt ellen.

Z. Simon Florent ügyvéd ur ugy dühösködik a baloldali irókra, mint valami veszett kutya.

J. Igen, mert ezek nem szokták elleplezni ő ügyvédsége gyakori szamárságait.

V. Havas Ignácz ur is alkotmányos egy ember lehet.

Avas egy Bach-huszár volt biz ő a Smerling korszak alatt is, és az marad mindaddig mig a szuszt ki nem nyomja valami lapos guta belőle.

Diskurzus Icig szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály: Szomszéd! ismeri maga azt a Váradi Károlyt, a ki most a belvárosi összeiró bizottság elnöke volt.

Icig: Pitze gepóre! ógy üsmerem hallja khend mint a rusz pénzt; ismertem már még tyukprókáthur kurában, hires egy „fiskális ám a thodja kend; teljes életében nem nyert meg thübbet egy pernél s a khuriátul hazáig azt is elveszthette a huna alól.

Mihály: Hát hogy gazdagodott meg annyira, hogy még is négy emeletes házat épittetett?

Icig: Hát ógy hallja khend, hugy kipréselthe volna a bikából is a borjut, ha lehetett volna. Uda ne menjen khend huzzá valami perrel, mert az inge is ott marad khendnek ulyan expensnutát csavarit a nyokábo.

Mihály: Hát mért követett el annyi igazságtalanságot ez az ur az összeirásnál?

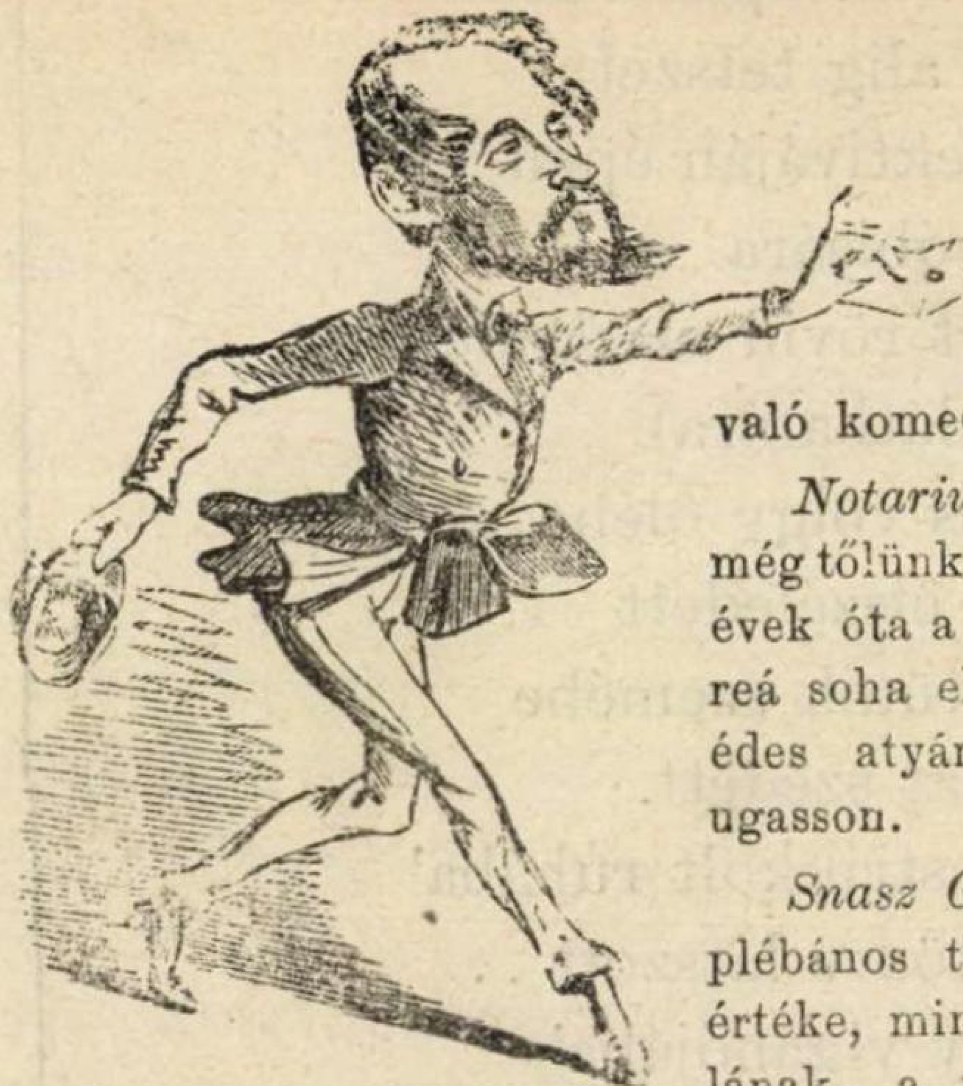
Icig: Ezt már nem thodom halja khend.

Mihály: de bezzeg tudom én.

Icig: Nü! mondja meg hát khend ha thodja.

Mihály: Hát azért, mert vagy megvakult vagy megsiketült vagy megbolondult dicsőségében, mert a ki olyan embert se kezd már ismerni, kit legalább tizenöt év óta ismer, az vak; és a ki a törvény előtt is bedugja a fülét, a siket; végre a ki inkább számit egy lovászmestert vagy egy nyomdai géphajtót az értelmiség közé, mint egy szerkesztőt vagy irót, az bolond! az ilyen embernek illetékes helye a lipótmezei tébolyda.

Zsiga pósta.

Dudogónak Pécsre. A küldött hurkás versek oly születlenek és nyersek, hogy a balpárt bizonyosan csömört kapna ettől a jobbpártnak való komedentziától.

Notarius loci-nak F . . . on. Ön még tőlünk kérdi, hogy miért küldik évek óta a Borszszem Jankót, holott reá soha előnem fizetett? Hát azért édes atyámfia! hogy ott is hadd ugasson.

Snasz Győzőnek: „Egy potrohos plébános toasztjá"-nak nincs annyi értéke, mint annak a Lónyai piczulának, a mit a levélért fizettünk. Azonban egy garas árát közlünk belőle. Ecce:

Magunk is (persze a hazáért)
Korteskedünk: circenses panem!
Magunk is (persze a hazáért)
Elázunk jól . . Páter nost . . ámen."

és most kérjük a nyolcz krajczárt bérmentve megküldeni.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly** — Pest, 1872. Nyomatott Neuer I.nál.